

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academici V.V.A.

13e jaargang - nr. 11
november 1968
verschijnt maandelijks

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 - Brussel-1 - Tel. 02/18.68.20
PR 4292.38.

Dagelijks Bestuur van het V.V.A.

Adelfons Henderickx en Ernest Claes	tot 1914
Ridder Prof. em. Dr. H. J. van de Wijer	voorzitter 1935—1940
Prof. Dr. C. Heymans	voorzitter 1951—1957
Dr. med. K. Goddeeris	voorzitter 1957—1963
Prof. Dr. W. Opsomer	voorzitter 1963—1968
Dr. jur. P. Beeckman	algemeen voorzitter
Dr. med. P. Carpentier	} ondervoorzitters
Dr. med. S. Dessers	
Dr. med. R. de Beule	} sekretarissen } algemeen verslaggever
Dr. jur. T. Swartelé	
H. ir. P. Vereenoghe	
Lic. H. F. W. E. F. Brieven	algemeen penningmeester
Dr. jur. F. Anthonis	} raadsleden
Lic. G. F. J. Soenen	
Dr. med. A. van Lerberghe	

De algemene ledenvergadering

op 6 oktober 1968 groeide niet uit tot een samenloop van allen. Elke gouw was vertegenwoordigd, maar tot een ruime kollektieve opkomst heeft de oproep niet geleid. Zo heerste er een sfeer van kameraadschappelijke intimiteit die wellicht niet zo stemmig zou geweest zijn bij een massale toeloop. Een aftrek werd aldus door een verhoging gekompenseerd.

De herdenkingsrede, gewijd aan de figuur en het levenswerk van wijlen Professor Corneel Heymans werd niet uitgesproken wijl eerlang, te Gent, in een universitaire academische zitting, daartoe gelegenheid zal geboden worden; het V.V.A. zal alsdan met liefde zijn gewezen voorzitter en ere-voorzitter herdenken.

De opzet van de ontmoeting komt tot uiting in de toespraak van de algemene voorzitter:

Academicæ,
Academici,
Dames,
Vrienden,

In sobere trekken geschetst: het V.V.A. werkt op twee onderscheiden terreinen.

Ten eerste: dat van het bijbrengen van kennis of van het verdiepen van inzicht op elk gebied. Het is het arbeidsveld van de gouw. Elk gouwbestuur stelt elk jaar ad libitum een programma op van spreekbeurten, gewijd aan gegeerde thema's.

Een tweede is er het vlak van de drukking uit te oefenen op het Staatsbeleid, in dat oude geschil tussen Vlaanderen en de anti-Vlaamse bestrevingen in het Rijk België. Dat is de werkkaker van wat we in ons milieu de „Centrale Raad” noemen.

Door middel van het „Mededelingenblad” nemen de verbondsleden kennis van de moties door het V.V.A. (al dan niet in akkoord met andere kulturele verenigingen of strijd-organisaties) goedgekeurd en bekend gemaakt. De inhoud van die protesten vormt meteen een richting voor de leden van ons Verbond in hun houding van strijd.

De Centrale Raad behartigt nog méér, maar ik wil blijven bij de hoofdgekommernis.

Hoe wordt de Centrale Raad samengesteld? Hoe fungeert hij? Elke gouw, in verhouding tot het aantal van haar leden, vaardigt vertegenwoordigers af: tezamen vormen ze de Culturele Raad. In de schoot ervan wordt, in een klimaat van persoonlijke achting en van kameraadschappelijke genegenheid, een algemeen voorzitter aangeduid. Op hem berust het algemeen toezicht over leven en aktie van het Verbond.

Staat de voorzitter alleen? Neen. Hij wordt bijgestaan door wat genoemd wordt het Dagelijks Bestuur, een kern-kabinetje, waarin

de algemeen sekretaris en de penningmeester, naast enkele andere leden van de C.R. wel de belangrijkste taken te vervullen krijgen.

Ik zei dat ik wilde blijven bij de hoofdtrekken, maar dan voel ik me toch even bekneeld, want naast de titularissen van de hoofdfuncties staan omheen de voorzitter alle door de gouwen aangeduide afgevaardigden, die het als een plicht beschouwen op de twee-maandelijkse vergaderingen aanwezig te zijn, en er ook aanwezig zijn, tenzij ze dringender elders opgehouden worden. Dank zij het door hen geuit inzicht wordt de gedragslijn van het Verbond verduidelijkt en versterkt.

Op het gebied van het algemene (dat hier als aanloopbrugje dient naar het konkrete) een laatste facet: dat van de sfeer eigen aan de „Centrale Raad”. Elk lid brengt er zijn „ikheid” binnen, zijn individualiteit, zijn persoonlijkheid. Elke „ikheid” stelt ook haar specialiteit ten dienste: de geneesheer zijn vermogen in het diagnoseseren; de filoloog zijn liefde voor de taal en haar levensmilieu; de licentiaat in handelswetenschappen zijn inzicht in geld-gebruik en cijfer-aanwending.

Maar op het vlak van Vlaamse weerbaarheid is bij elk het fundamenteel denken, voelen en handelen verwant, overeenkomstig en harmonieus gelijkkluidend. Nooit heeft men in de Centrale Raad disparate en elkaar tegensprekende nuances moeten bestrijden of weren. Nooit heeft men in de Centrale Raad een „bevel” moeten ondergaan of moeten naleven. Nooit was de Centrale Raad een klikje van diktaatslikkers. Er is steeds gezond, net en fijn geredderd en genormaliseerd. En waar ooit even lichte kontarsten, wanklanken verwekken konden, was de eerbied voor de gemeenschappelijk beoogde „terminus ad quem” sterk genoeg, om steeds buigzaam af te ronden of kortaf te zwijgen.

In de sfeer van „la petite histoire” zou daarover een leuk boekje geschreven kunnen worden. Hier denken we aan onze vriend, wijlen Walter Boucherij (een fulminant geval — een elektrische aardstamper gelijk).

Hier is mijn aanloopbrugje voltooid. Van het algemeen kan ik mijn aanloop nemen naar het konkrete.

Op 21 september 1957, opvolgend aan Prof. C. Heymans, werd Dr. Karel Goddeeris, algemeen voorzitter van ons Verbond. Op 14 september 1963 trad hij af. Een weekje meer, en hij zou precies, dag op dag, gedurende zes jaren het beleid hebben uitgeoefend.

Naast hem stonden de figuren van wijlen Marcel Reynders, van Hendrik Aelvoet en Fernand Brieven. De twee eersten aan de kant van het sekretariaat, de laatste was penningmeester. Het beeld oproepen van de anti-Vlaamse konjunktuur van die zes jaren is meteen de situatie van een V.V.A.-voorzitter in zijn gezagstaak benaderen. Het is duidelijk dat in het bestek van deze korte toespraak een en ander slechts summier kan aan-

gestipt worden en zeker niet in de mate van exactheid die men er bij zou wensen.

Wat leren de verslagen van de Centrale Raad omtrent de tijdsomstandigheden waarin dokter Goddeeris mocht optreden?

— dat er moest ingehakt worden op het Belgisch Rode-Kruis-milieu, op het gezagsklikeke dat er Prof. C. Heymans als voorzitter weerde „parce-qu'il est trop flamingant”;

— dat er best zo dadelijk een strijd-liga gevormd werd tegen de machten die in het Rode Kruis het gezag uitoefenen;

— dat er aan een schrijnend onrecht, in deze Staat, vrije teugel gelaten werd, achter het mom van een zg. patriottische „Repressie” . . . ;

— dat de verantwoordelijken voor het schandaal van het Vlaams parlementair zetel-tekort moesten gebrandmerkt worden.

— dat de tellingen omtrent het gebruik van de talen, aangewend werden als roofoormiddel om bodem en werkgelegenheid aan ons volk te onttrekken en dat derhalve die tellingen verworpen worden;

— dat een arrestatie van Flor Grammens in 1959 zo dadelijk moest ophouden;

— dat het schandaal van de willekeurige spreiding van het Hoger Onderwijs ten nadele van de meerderheid van de Rijksbevolking moest bestreden worden;

— dat een minister die weigert zijn persmededelingen in het Nederlands aan Vlaamse journalisten te bedelen, voor een taktloze gezagsfiguur moest versleten worden;

— dat de Universitaire Stichting onrechtmatigheid in de hand werkte via de samenstelling van haar beheerraad en de tendentieuze bedeling van haar subsidies, ten nadele van de Vlaamse meerderheid;

— dat de brutale lef van het Franstalig kaste-milieu te Leuven onduelbaar werd;

— dat een Franstalig Hoger Onderwijs op Vlaamse bodem moest onmogelijk gemaakt worden (op 28 april 1962 werd namens het V.V.A. een desbetreffend memorandum aan de rektor magnificus overhandigd. Wij waren wel de eersten die officieel de spreiding vergden);

— dat in het departement voor Volksgezondheid — een van de ministeriële augiasstallen op het domein van anti-Vlaamse ingesteldheid — een bestendige strijd tegen knoeiboel moest gevoerd worden;

— dat een deugelijke taalgrensfabekening een noodzakelijkheid was;

— dat de eerbied voor de Nederlandse taal in het Belgisch zakenleven — vooral in de Brusselse zaken — een nog onbekend begrip was;

— dat „Vlaamse” ministers wel eens gauw op Brusselse grond „platvissen” werden: zegge: vissen die de kleur van de zeebodem nemen waarop ze rusten; enz., enz..

Ik blijf bij de hoofdtema's.

Vrienden!

Dat alles ziet er helaas zó alledaags, en meteen ook zo eenvoudig uit . . . Maar wie het beleid uitoefent over een groep die drukking wil uitleven, hetzij alléén, hetzij in ruim verband met andere verenigingen, dié ervaart gauw dat het niet een zo eenvoudig bestel is. Vooral niet het laatste!

Ik weet hoeveel kostbare uren van Karel Goddeeris' leven verkwanseld werden, enkel met het doel de sfeer van samenwerking te bevorderen. Want de „tot capita, tot sensus”-wet speelt in alle milieus waarin „groepen” elkander ontmoeten.

Onder Karel Goddeeris' beleid bevocht het V.V.A. de tegenstanders van rechtsbedeling ten grieve van ons Volk. Wanneer we omkijken hebben we een aardige weg achter de rug . . . en niet de weg van de nederlaag!

Het V.V.A. huldigde, onder hetzelfde gezag, velen van hen die ons voorgingen op een weg die naar grootheid leidt. Zo zette het V.V.A. in de bloempjes:

in 1957 Doctor Jan Grauls

in 1959 Meester Edmond van Dieren

in 1960 toondichter Floris Vander Mueren

in 1961 schrijver Dr. Filip de Pillecyn

in 1962 Nobelprijswinnaar en professor Corneel Heymans

in 1963 Professor Ridder H. J. van de Wijer.

Lang vóór kunstschilder Albert Servaes in het land terugkeerde, werd hij het voorwerp van een sympathiebetuiging in de V.V.A.-wereld.

— De uitbouw van de gouwafdelingen was ook een bestendige bekommernis van voorzitter Karel Goddeeris, die trouwens lang

voor hij algemeen voorzitter werd, de Westvlaamse gouwafdeling stichtte. Jongere krachten, door hem bezielend en aangespoord, zetten die taak vandaag schitterend voort.

— De samenwerking met het Algemeen Nederlands Verbond kreeg haar tastbare verwezenlijking in het abonneren van onze leden op het akkuraat tijdschrift „Neerlandia”.

Karel!

Gij beschikt over weinig vrije uren, zo was het ook jaren geleden reeds. Maar zo vele er waren, ze werden door U besteed aan de V.V.A.-leiding als „drukkingsgroep”. Die vrije uren moesten als het ware gegapt en gestolen worden onder de vele andere uren, die van verantwoordelijkheid of in de uitoefening van de praktijk, of in de sfeer van uw rijk familiaal milieu, of in de wereld van de beroepsbelangen.

Altijd zal ik dat beeld bewaren van U, in de Centrale Raad te Brussel, opduikend uit West-Vlaanderen, het vrouwtje zat aan het autostuur, met in uw zak de fijn-geschreven tekstjes waarin na grondig en diep overwegen uw visie pregnant en kernig verwoord stond te lezen.

Gij waart de voorzitter, rond U stonden de anderen. Marcel Reynders, uw eerste sekretaris. Vóór veertien dagen, Karel, hebt gij boven het graf van Marcel Reynders sober en raak, en daarom zo mooi, de verdiensten van uw en ons aller medewerker onderstreept, toen namens het V.V.A. een zerk geplaatst werd ter laatste rustplaats van onze vriend Marcel, in de stemmige schaduw van het abdijkerkje te Vlierbeek.

Uw tweede sekretaris, die het ook was onder mijn beleid, was Hendrik Aelvoet. Wat bij Hendrik Aelvoet voorwerp van bekommernis is, wordt steeds precies, vast, nauwkeurig en stipt als met een schaarje geknipt, behartigd, wat niet altijd bijval oogst bij hen die uit opportuniteit — terecht of ten onrechte — of uit hunker naar vereenvoudiging, liever weifelend en vaag, onduidelijk of half en half de gegevens benaderen. Maar dit zijn neven-beschouwingen!

Zijn scherp inzicht en de heldere weerspiegeling ervan in „standpunten” of „moties” van zijn hand, getuigen van zijn volle grote waarde.

De derde figuur die naast U stond, Karel, is die van Fernand Brieven, tot vandaag de beheerder van de „nervus rerum” het geld, maar ook de inkarnatie van het gezond nuchter raakdoorzien verstand. Hij is een man als een vaste beurswaarde, maar veel sympathieker dan een beurswaarde: een trouw vriend, een fidele maat.

Vrienden!

Ik weet niet of er Siamese vierlingen bestaan. Wel weet ik dat voor de vier persoonlijkheden aan wie deze toespraak gewijd wordt, eenzelfde rist van karaktereigenschappen als lofmoetief mag opgesomd worden. En mag ik het zeer eenvoudig vertolken? Aandacht en belangstelling, zin voor rechtmatigheid en billijkheid, onbaatzuchtige opofferingsgeest, volhardende werkkraft, in-goed hart. Met die enkele trekken kan de Natuur een kunstwerk bijbrengen. En ze deed het, hier in ons milieu.

Karel!. Hendrik!

Als herinnering aan deze dag, als blijk van vriendschap en als symbool van erkentelijkheid overhandig ik U namens het V.V.A. een blijvend aandenken.

Mevrouw Goddeeris! mevrouw Aelvoet! dikwijls heeft u de aanwezigheid moeten derven van hem, die zich voor ons inzette. U overhandigen we een voorbijgaande maar bonte, levendige uiting van onze warme dankbaarheid en sympathie. De heer en mevrouw Fernand Brieven in het Verre Oosten vertoevend, zullen na hun terugkeer in het land, de geschenken ontvangen.

Vrienden,

Ten hoogste gedurende vier jaren kan een Regering aan het bewind blijven. De meeste partijenkombinaties houden het zo lang niet. Ik bereikte mijn vijfde beleidsjaar en dat is veel te lang!

Een verandering is hier zeer gewenst, liefst statutair. Waarom? — Omdat de jaren van „inrijden” definitief achter de rug zijn. — Omdat het ledenaantal bestendig stijgt en derhalve een ruimer wervingsveld ontstaat, waarop beleidsfiguren kunnen geplukt worden.

— Omdat het als een teken van armoede beschouwd mag worden, wanneer dezelfde persoon al te lang het gezagsmonopolium behoudt.

Dr. jur. Paul Beeckman werd op zijn uitdrukkelijke vraag slechts voor de duur van twee jaar door de Centrale Raad als voorzitter aangesteld.

Paul Beeckman, van ouds ervaren Vlaams strijder: op het kollege, aan de universiteit, aan de balie, in de politiek na de eerste wereldoorlog, in de Vlaamse Volksbeweging en het V.V.A. na de tweede wereldoorlog en als Centrale-Raadslid en als Voorzitter van de gouw Brabant.

Enkele bijzonderheden: in 1924 was hij de leider van het verzet tegen bisschoppen en academische overheid, die onbillijk en willekeurig elke studenten-manifestatie ten gerieve van de rechten-verovering voor ons volk gewoonweg verboden. Daarvoor werd hem het „Concilium Abeundi” betekend. Twintig andere Vlaamse studenten werden weggezonden: o.m. twee onzer sympatiekste disgenoten van vandaag: Dr. jur. Gerard Romsee en Dr. jur. Hektor Christiaen.

Het was in het hotel waarin we nu vertoeven, dat Paul Beeckman als eerste spreker optrad onder voorzitterschap van Prof. C. Heymans, bij het hernemen van onze verbondsaktie, na de tweede wereldoorlog.

Door geheel het stramien van zijn Vlaamse levensbeschouwing, ligt bij Paul de helle draad geweven van zijn onwrikbaar federalistische overtuiging.

Op het uur dat zijn inzicht ernstige kansen op verwezenlijking boekt, op het uur dat Vlaanderen het „Concilium Abeundi” betekende aan de kastegenoten van hen, die Paul Beeckman in 1924 verhuizen deden, vindt het V.V.A. het precies leuk, aan Paul de hoogste plaats in ons milieu te doen innemen.

Vandaag ontving ik een spoedbestelling — een brief van notaris Paul Daels, voorzitter van de V.V.B.: aan het schrijven ontleen ik deze passus: „Ik vind het aan de andere kant zeer gelukkig, dat u op dit ogenblik (als gij dan toch wildet weggaan) wordt opgevolgd door Mr. Beeckman. Inderdaad, wij staan nu volop gekonfronteerd met het probleem en de opgave van de politieke structuur-hervormingen. En is Mr. Beeckman niet de pionier van het federalisme in Vlaanderen? Wij vergeten ook niet dat Mr. Beeckman de eerste algemeen voorzitter van de V.V.B. was.” Een visie die de mijne aanvult.

Het was de Franse kritikus Sainte Beuve (meen ik) die schreef:

„Il suffit de vivre — pour voir tout — et le contraire de tout.”
Misschien oppert er nu een: „pas op dan, want het zou dus alweer kunnen verkeren, en „slecht” worden voor de Vlamingen.”
Aan hen antwoord ik:

Ja, dat kan. Maar dan zullen er ook wel opnieuw kei-harde Vlamingen opstaan, om weer recht te wringen wat krom getrokken werd, en daarom roep ik dan nu reeds „Leve ook alsdan nog het V.V.A.!”

Vrienden,

Deze tafelrede is al te veel gelijk een herdenkingsrede, een lofrede, een dankrede, een afscheidsrede, maar ze is ook een openingsrede die een tijdspanne inleidt, van een stevige vernieuwde aanpak, onder leiding van Mr. Paul Beeckman.
Ik dank u zeer.

In een geïmproviseerd dankwoord heeft Dokter Karel Goddeeris met oprechtheid en gemoedswarmte, een heerlijk beeld opgeroepen van zijn voorbije levensjaren.

Eenvoudig en onbevangen gaf hij uiting aan zijn levensblijheid, geplooid in de sferen van het familiaal milieu, de geneeskundige praktijk en de sociale bekommernis om het Volkswelzijn.

Lic. germ. fil. Hendrik Aelvoet verwoordde zijn oprecht vertrouwen in de verdere bloei van en de vreugde die hij gekend had bij het behartigen voor het V.V.A.. Van taken waaraan hij zich verder hoopt te kunnen wijden.

Een rijk en mooi Mercatorfonds-boek, het beleid van Karel V oproepend, werd de gevierden overhandigd, als teken van vriendschap en blij van warme erkentelijkheid.

Wijlen Ernest Claes als student en als sekretaris van het K.V.O.H.V.

Te Brussel overleed op 2 september een van onze oudste en trouwste leden. Dr. Ernest Claes.

Zijn literaire betekenis en zijn verdiensten werden in kranten en tijdschriften uitvoerig toegelicht.

Wij hebben gemeend dat onze leden graag wat meer zouden vernemen over de studentenjaren van Ernest Claes, en over zijn rol als eerste vaste sekretaris van het toenmalig K.V.O.H.V.. Daarom de bijdrage die wij gevraagd hebben aan Mr. H. Borginon, een ietwat jongere tijdgenoot van Dr. Ernest Claes te Leuven.

Een korte schets van Ernest Claes als hierboven omlind, is gemakkelijk om bestellen, maar waar het gaat om een zo vitale en veelzijdige jonge man als Ernest toen was, is het haast onbegonnen werk.

Indien ik me niet vergis moet 1909 het gelukkigste jaar van zijn studententijd zijn geweest.

Hij had zijn militaire dienst in de hogeschoolkompagnie achter de rug, en hoefde als derdejaars germanist dat jaar geen examen te doen.

Blokken behoorde belist niet tot zijn geliefkoosde sporten, en ik zie hem nog in die zomer, onbekommerd met rondzwaaiende wandelstok, door de straten van de petermanssede slenteren, met op zijn beweeglijke gelaatstreken een meewarige spot voor de stakkerds die wel moesten blokken.

Ernest was een populair student die met zijn vaardige en humoristische lezingen in MET TIJD EN VLIJT telkens een talrijk gehoor lokte. Brokstukken uit wat later DE WITTE zou worden, behoorden tot zijn grootste suksessen.

Als schacht was ik opgenomen geworden in een gezelschap dat toen meestal Payotten en/of oud-leerlingen van de Klein Seminaries te Mechelen en te Hoogstraten telde. Hoe Claes, die uit een andere hoek van de provincie erbij geraakt was, weet ik niet; dat was reeds vóór mijn tijd gebeurd.

Een aantal jongens uit onze streek, Gust van Cauwelaert, Jan en Paul Lindemans, Dries Verstreken, Pieter de Beus en nog anderen, hadden een tijd tevoren een soort literair kranke opgericht, waarvan Ernest ook deel uitmaakte. Ik geloof dat het nog voor mijn komst te Leuven of zeer kort nadien een zachte dood gestorven is, mogelijk omdat de meest vooraanstaande leden ervan in MET TIJD EN VLIJT en in ONS LEVEN een leidende rol waren gaan spelen, en het kranke zelf daardoor in hun ogen overbodig was geworden.

In de „kompagnie” was Claes een graag geziene kameraad, vrolijk en aangenaam, een onuitputtelijk verteller van verhalen, waar „WAHRHEIT UND DICHTUNG” tot een prettig mensgel verwerkt werden.

Als strijdbaar en overtuigd flamingant werkte hij flink mede aan alles wat in dat opzicht te Leuven en daarbuiten ondernomen werd.

Maar het volgend jaar, 1910, zou voor Ernest heel wat meer te betekenen krijgen. Hij was intussen hoofdsteller van ONS LEVEN geworden, en geraakte zo verwickeld in een van de scherpste conflicten met de academische overheid.

Op 23 februari 1910 verscheen in ONS LEVEN, onder de titel „DE UKAZE” een stuk, ondertekend „SILEX”, waarin scherp verzet werd aangetekend tegen een enkele dagen tevoren in de Hallen „ad valvas” aangeplakt besluit van de rektorale raad.

De schrijver van het artikel was Gust van Cauwelaert.

De toenmalige academische overheid was beslist nog niet tegen „contestatie” gehard, maar dat de redactie zo scherp zou zijn had toch niemand verwacht.

Het Verbond der Vlaamse Academië, afdeling Oost-Vlaanderen heeft de eer u en uw achtbare familie uit te nodigen op het elfde GALA - BAL

„Artevelde - Bal, Gent oud en jong”

op zaterdag 25 januari 1969 te 21 uur in de salons van de OPERA te Gent.

Drie zalen, drie orkesten, koude schotels. Avondkledij.

Toegang 150 fr. (plus 25 fr. bespreking verplicht) kan worden overgeschreven op P.R. 38.40 van de Kredietbank te Wondelgem, voor bankrekening nummer 4471/13/50609 van V.V.A., Oost-Vlaanderen.

Alle verdere inlichtingen: tel. 09—51 89 71 (Mevr. De Pecker)

Zonder hem om een woord uitleg te vragen, zonder hem te horen, werd Ernest Claes, als hoofdopsteller, wegens het publiceren van „De Ukaze”, uit de universiteit weggezonden.

De redactie kreeg van Gust te horen dat Claes vóór het verschijnen van het stuk er geen kennis van had gekregen, daar hij toen juist een drietal dagen in de Abdij van Averbode had doorgebracht, wat hij wel meer placht te doen.

Wij konden Ernest niet uit de universiteit laten drijven voor een artikel dat hij noch geschreven noch gekend had; en de ware schrijver bekend maken wilden wij evenmin.

In een door alle redactieleden ondertekende brief aan de Rektor getuigden wij dat Claes voor niets in de gewraakte publikatie betrokken was geweest, en verklaarden solidair de verantwoordelijkheid ervoor op ons te nemen. Er was niet veel realiteitszin nodig om in te zien dat de overheid niet al de 18 leden van de opstelraad het consilium abeundi zou geven, en dat viel ook zo uit.

De overheid kon dan wel niets anders dan de tegen Ernest genomen maatregelen intrekken. Medewerking aan ONS LEVEN werd echter op straf van uitsluiting verboden. Dat verplichtte ons . . . van schuilnamen te veranderen.

En daarmee was voor onze vriend, dat incident van de baan. Wat ons allen in die bewogen weken is opgevallen, was de kalme en rustige vastberadenheid waarmee Ernest Claes de storm over zich liet gaan. Wie wist hoe zwaar de gevolgen hadden kunnen zijn voor een onbemiddeld student als hij was, moest voor zijn moed en offervaardigheid eerbied en bewondering voelen.

Op het einde van dat schooljaar verliet onze vriend als Dr. Ernest Claes Leuven. Een loopbaan als leraar zal hem maar matig bekoord hebben, want hij ging dadelijk in op het aanbod van de K.V.O.H.V.-leiding om het nieuw op te richten sekretariaat te Antwerpen op zich te nemen.

Het was een slecht betaald en tegelijk veeleisend baantje, waar Ernest zich met hart en ziel aan wijdde.

In 1912 bestond een van zijn opdrachten erin een ploeg vrijwillige meetinggevers op de been te brengen om, naast ondergetekende en Staf Declercq, toen een jong en onbekend onderwijzer, in het arrondissement Brussel de verkiezingscampagne van mijn oom, Dr. Gustaaf Borginon, te voeren.

Iedere zondag, en soms ook op weekdagen, kwamen Ernest en andere vrienden uit het Antwerpse ons een hand toesteken, en hun hulp heeft zeker bijgedragen tot de triomfantelijke verkiezing met voorkeurstemmen van Dr. Borginon.

Op een van de meetings waar ik met Claes optrad zat te Vollezele aan de bestuurstafel de toenmalige baron Steenhaut, die geen van ons beiden kende.

Ernest opende zijn speech met de kordate bevestiging dat de tijd van de kasteelheren voorbij was. De helft van het publiek was als van de hand Gods geslagen, de andere zichtbaar in haar nopjes.

De man aan de bestuurstafel was dus de plaatselijke baron! Om Ernest te waarschuwen dat hij een gevaarlijk thema aansneed, tikte ik onder de tafel met mijn voet tegen zijn benen. Misschien kwam de schop wat harder aan dan ik het bedoeld had, en Ernest keerde zich plots naar mij met: „ge moet verdomme zo niet tegen mijn schenen stampen!”. Na afloop van de meeting was hij een en al vrolijkheid om het voorval.

Enkele maanden later werd Ernest gehecht aan de dienst van het „Beknopt Verslag” van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waaraan hij tot zijn oppensioenstelling zou gehecht blijven.

H. Borginon.

Uit de Gouwen

Antwerpen:

3 dec. 1968: Sinterklaasfeest.

10 dec. 1968: Dr. H. T. Piron, zenuwarts, psychoanalyticus Univers. Utrecht „Ensor en het probleem der creativiteit in psychoanalytisch perspectief”.

17 dec. 1968: Dr. R. P. H. Marsboom, dr. in de gewone en de tropische veeartsenijkunde, Laboratoria Janssen Pharmaceutica „Beoordeling v. d. teratogene nevenwerking van geneesmiddelen”.

Campinia Academica:

7 dec. 1968: Jaarlijks gala-avondfeest te Herentals.

Inlichtingen: Ir. F. Gorle, Amerikalei 8 Geel, tel. 0414—587 89. Toegang: 200 fr..

13 dec. 1968: Prof. Dr. K. van Isacker, s.j. „Herderlijke brieven brieven in de Belgische politiek”.

Brabant: Brussel heeft een reeks voorlichtingsavonden op het getouw over het probleem „Brussel gezien in het licht der gemeenteraadsverkiezingen in 1970”.

Halle: 19 dec. 1968: „België — Europa”.

Limburg:

19 dec. 1968: Advokaat Hugo Schiltz „België nu”.

Verder een avond met Minister Vlierick, en een met de letterkundige Bernard Kemp.

Oost-Vlaanderen:

13 dec. 1968: Volksvertegenwoordiger M. Coppieters en senator M. van Haegendoren: „Universitaire Hervormingen”.

West-Vlaanderen:

Kortrijk 13 dec. 1968: Karel Aerts „Muziek”.

Oostende 20 dec. 1968 om 20.30 uur: Olivier Vanneste „De Haven van Zeebrugge”.

21 jan. 1969: Architect Bekaert „Hoe wonen wij morgen?”.

Oostende - Veurne - Diksmuide. Met de dood in het hart vernamen we dat Minister Van Mechelen niet aanwezig kon zijn op onze vergadering van 4 oktober 1968. Er zou iemand van zijn kabinet komen: Prof. Dumon. Alle angsten waren voorbarig, want als spreker was hij subliem. De opkomst was overweldigend. De bevoegde diensten van de luchthaven zeggen ons: 200 à 210. In elk geval was de zaal te klein en zijn dertig leden niet eens binnen geraakt. De receptie nadien is financieel wel wat zwaar gevallen, maar de „Schwung” zat erin en onze meest optimistische verwachtingen werden sterk overtroffen. Graag nog even vermelden dat Kortrijk een afvaardiging naar ons stuurde: apotheker Coornaert en ir. Vereenoooghe. Een prachtig gebaar van meelevens en sympathie.

A. Venmans.

Huwelijk:

Dr. Sc. Ludovic Matthyssen met Mej. Anny Verhoogen (Westmalle).

Dr. L. Philipsenprijzen 1968:

Op 13 okt. 1968 werden op een academische zitting de uitslagen bekendgemaakt van de Dr. L. Philipsenprijzen voor Beeldende Kunsten en voor Literatuur, in het lokaal „Reinaert” te Sint-Job-in-'t-Goor.

Voor de Prijs Beeldende Kunsten was er geen enkel werk dat de vereiste gaafheid bezat om voor bekroning in aanmerking te komen. Derhalve werd de prijs niet toegekend.

Roger van de Velde werd bekroond voor zijn verhalenbundel „De Slaapkamer”.

Aanbevolen voor:

KREDIET
BELEGGINGEN
VERZEKERINGEN

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

Guldenvlieslaan 83 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Alg. Beheerder: E. F. BRIEVEN